

ALEX BRUNKHORST

Matilda
Duplaine'i
kullatud elu

Alex Brunkhorst
The Gilded Life of Matilda Duplaine
2015

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis.

Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Stella Sägi
Korrektor Inna Viires

© 2015 by Alex Brunkhorst

© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M03308416
ISBN 978-9949-25-897-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest **www.ersen.ee**

Johnile

Esimene peatükk

Antiikse uksekella tilin andis mu saabumisest märku.

Pood oli hindamatut kunsti ja sajanditevanust mööblit nii täis kuhjatud, et selle vahel oli võimatu liikuda. Ma seisin paigal, lootes, et keegi tuleb mind päästma. Kuuskümmend sekundit hiljem ta tegi seda. Ma ei kuulnud ukse avanemist ega sulgumist ning miski ei viidanud sellele, kuidas ta oli ruumi sisenenud. Kui ta oleks mind jälginud toakõrguse Aasia sirmi tagant, oleks ta näinud, kuidas ma tegevust otsin – oma mobiiltelefoni, reporteri märkmikku, teeseldud huvi seinal rippuva kriidijoonistuse vastu.

Miski sellest, mida ma lugenud olin, polnud Lily Goldmani vääriliselt kujutanud. Ta oli viiekümnendate keskel, kuid teda oleks võinud neljakümne viie aastaseks pidada. Tema kulmud olid kaarjateks kitkutud ning ta blondid juuksed olid oskuslikult siledaks puhviks sätitud, nagu oleks ta just salongist tulnud. Tema nägu oli väike ja peen, kui välja arvata esileulatav nina, mis kuulus temast kaks korda suuremale naisele. See oli tema kõige silmatorkavam näojoon, millise temast ebakindlam naine oleks lasknud juba aastate eest plastilise kirurgia abil korda ajada.

„Kas ma saan teid aidata?” küsis Lily. Tema hääl oli üllatavalt madal ning selles sisaldus vihje daamile, kes suitsetas liiga palju –

kuigi ma olin kindel, et Lily polnud iial ühtegi sigaretti kätte võtnud. Tema kasvatus oli selleks liiga peen.

Ma hõõrusin diskreetselt paremat kätt püksisääre vastu, lootes seda kuivatada. Siis sirutasin end üle antiikse tammepuidust kirjutuslaua, kuid mu pakutud käsi jäi õhku rippuma. Lily vaatas seda tühja pilguga.

„Jah, mina olen Thomas Cleary. Ma olen reporter, Timesist.”

Ta vaatas mulle esimest korda silma ning ma arvasin, et märkasin seal veidi heatahtlikku, kuid siis:

„Ma vihkan reportereid. Ma ei räägi kunagi pressiga,” ütles ta.

„Teie olete vist preili Goldman.” Phil Rubenstein, minu toimetaja, oli mind hoiatanud Lily Goldmani ajakirjanikepõlguse suhtes, enne kui mind sellele missioonile saatis. Mulle oli jäänud selge mulje, et ta pidas seda lootusetuks ürituseks.

Lily vaatas eemale, keskendudes pronksist linnukujulisele küünlajalale. Ta keeras lindu saja kaheksakümne kraadi võrra.

„Linnud ei rända põhja, nad rändavad lõunasse. Käes on ikkagi sügis. Siin on selline segadus. Ma pean töötajatega rääkima. Kus te koolis käisite, härra Cleary?”

„Te võite mulle Thomas öelda. Ma käisin Harvardis.”

„Ma võin kihla vedada, et nad õpetasid teile Harvardis, et linnud rändavad talveks lõunasse ja suveks põhja.”

„Mulle meenub see õppetund St. Mary algkoolis Milwaukeees.”

„Katoliku poiss,” ütles ta hapu naeratusega.

Ta ootas minu vastust, kuid ma ei andnud seda. Ma olin närvis, sest mul oli käsil ülesanne, millest lootsin oma suurt läbimurret. See oli minu esimene ja ainus lugu meelelahutuse vallas – lühike tagasivaade Joe Goldmanile, kes oli just meie seast lahkunud.

Hoolimata tõsiasjast, et olime vaid mõne sammu kaugusel Los Angelese kõige lärmakamast ristumispunktist, oli Lily poes kummaliselt vaikne. Ma olin tulnud siia otse ajalehe toimetusest, mis kihvas helisevatest telefonidest, klõbisevatest klaviatuuridest ja

palavikulistest tähtaegade täitmistest. Siin polnud kõlanud ainsatki telefonihelinat ega astunud sisse ainsatki klienti. Ükski auto polnud möödunud. Maja ees oli Inglise aed, kuid selle pingid olid tühjad ning linnuvannis ja puudel polnud ühtegi lindu.

„Kas teid õpetasid Milwaukees nunnad? Ma olen kuulnud, et nad võivad enesekindlusele hävitavalt mõjuda,” ütles Lily.

„Jah,” sõnasin närviliselt niheledes. Taaskasutatud puit kriik-sus mu all. „See oli siiski Harvard, mis mu enesekindluse hävitas. Nunnad polnud sellega võrreldes nii hullud.”

„Milwaukeest Harvardsisse. On see vast teekond. Loodame, et see oli üheotsapilet.”

„See pole veel kindel,” vastasin ma – liiga tagasihoidlikult.

„Ja Los Angeles? Kas see on järjekordne vahepeatus või teie viimane sihtkoht?”

„Ka see pole veel kindel.”

Lily vaatas mind ainiti. Tema silmad olid sügavad ja erakordset rohelist värvi.

„Kas teie vanemad igatsevad teid?”

„Minu ema suri aasta tagasi.” Mälestus sellest oli ikka veel värske ning ma neelatasin alla klombi, mis kurku oli tõusnud. „Ning, jah, minu isa igatseb mind. Ma olen ainus laps. Isa tahab, et ma koju läheksin ja kohaliku ajalehe heaks töötaksin. Saja tuhande jagu õppelaenu ei luba mul siiski sellist tagasipööret teha.”

„Tunnen teie ema pärast kaasa... ja õppelaenu pärast.”

Ma ei tuvastanud Lily Goldmani sõnades hukkamõistu, kuid ma tundsin äkki piinlikkust, et olin nii ema surmale kui õppelaenule ühes lauses viidanud.

„Kui vana te olete?” küsis Lily.

„Kakskümmend kuus.”

„Ta suri siis noorelt, mis?”

„Ta oli nelikümmend kaheksa. Kõhunäärme vähk.”

„See pidi kohutav olema.”

Väga vähe inimesi oli minu elu vastu pärast ema surma nii suurt huvi üles näidanud ja ma oleksin peaaegu unustanud, miks ma Lily juurde tulnud olin. Ma tahtsin istuda kulunud nahktoolile oma paremal käel, süüdata sigareti ja rääkida Lily Goldmanile kõik – oma emast, kes oli nārbunud luukereks, kuni mina nägin vaeva tähtsusetute lugudega tuhandete miilide kaugusel Los Angeleses, linnas, mida ma vihkasin; oma algklasside klaveriõpetajast, Õde Ceciliaast, kes rauast joonlauga mu sõrmenukke peksis; lastest, kes mind viimasena oma võistkonda valisid.

Ja ma tahtsin talle Manhattanist rääkida. Sellest, mis seal juhtunud oli.

Professor Grandy ajakirjanduse reegel number üks: *ära iial lase oma teemal teemat muuta!*

„Aitab minust. Ma vabandan, et olen nii palju teie aega kulutanud,” ütlesin ma. Juba väikese poisina olin alati vältinud tähelepanu, eriti võõraste oma, kuid siin ma olin, juhtimas Lilyt oma elu tumedatesse nurkadesse selle asemel, et uurida tema oma. „Tunnen teile isa surma pärast südamest kaasa. Me teeme temast loo ja ma lootsin, et saan teilt mõne tsitaadi või naljaka juhtumise, midagi sellist, mis aitaks lugejal teda paremini tundma õppida – mille abil teda mäletada.”

„Ah, jah, minu isa.”

Alguses oli see kõik, mida ta ütles. Ma ei pannud seda talle pahaks, sest tema isa oli selline mees. Joel Goldmani lugu oli legendaarne ja eepiline nagu tema linastatud filmidki. Ta oli üles kasvanud Natsi-Poolas, pääsenud gaasikambrist, jõudnud poisikesena Ellise saarele, taskus vaid viiesendine, ning kümne aastaga jõudis ta RKO* lugude osakonnast ühe suurima filmistuudio loomiseni.

---

* Radio-Keith-Orpheum, filmistuudio ~ 1928–1948

Joel Goldmani endiste äripartnerite sõnul oli ta tuntud olnud selle poolest, et lähenes asjadele rohujuure tasandil. Kui ta võtteplatsile astus – mida ta tegi peaaegu iga päev – harjutas ta teksti naispeaosatäitjatega, sosistas režissöörile kõrva, pragas jooksupoistega kõige pärast alates kuivast struudlist kuni lahja kohvini. Kirjutusmasinate ajastul oli ta tuntud olnud selle poolest, et rebis puruks terveid käsikirju ja puistas lehed põrandale laiali, hirmunud stsenaaristid seda pealt vaatamas. Ta oli jälginud kulutusi viimse kui pennini ning oli olnud halastamatu läbirääkija. Nagu üks endine stuudio juhatuse liige oli mulle sel pärastlõunal telefonis anonüümselt öelnud: „Kui Joel Goldman istus sinu vastas ja sa pillasid penni põrandale, siis korjas ta selle üles ja pani oma taskusse ning leidis, et tal on selle võrra vedanud.”

Minu tugevaim iseloomujoon ajakirjanikuna ei seisnenud mitte küsimises, vaid kuulamises. Seega ma ootasin.

„Oli vast mees, see minu isa,” ütles Lily lõpuks. „Esimene mees, kes tõi ekraanile filmi, mis teenis sada miljonit dollarit. Kas te suudate seda uskuda? Ta lõi filmistuudio vaid kahekümne kaheksa aasta vanuselt. See on mõeldamatu. Tänapäeval lükkavad teievanused poisid talendiagentuuride juures postikärsid, mitte ei võida Oscareid. See oli kino, Hollywoodi kuldne ajastu. Bogie ja Bacall käisid meie majas Cap d'Antibesis teed joomas.”

Ta naeratas seda meenutades ja kadus seejärel Aasia sirmi taha. „Kas te olete Antibesis käinud?” hõikas ta.

„Ei saa öelda, et oleks.”

Lily ilmus taas nähtavale. Ta osutas kujuteldavasse punkti kauguses, teisel pool tagaaeda moonutatavat mosaiikakent. „Meil oli kombeks verandal istuda, vaadata laevu ja rüübata rummiga teed. Ma tean, et see kõlab kohutavalt, aga see on kõige meeldivam jook. Kas mitte seal ei teinud Betty Davis prooviesinemist „What Ever Happened to Baby Jane” jaoks? Meri on seal uskumatult ilus, nii roheline – nii erinev Los Angelese merest.”

„Kõlab imeliselt,” ütlesin ma.

„Minu elu kõige põnevam aeg. Ma mõtlen sageli – nojah, see kõlab tobedalt – aga ma mõtlen tihti, et kui me läheme taevasse, antakse meile võimalus oma elusid uuesti elada, halbu aegu vahele jättes, muidugi.” Ta keeras pilgu kõrvale, justkui oleks võõrale liiga palju avaldanud. „Ma läheksin sinna tagasi. Aega, mille veetsin isaga Lõuna-Prantsusmaal. Ma hoolin Hollywoodist ainult nii palju, kui see meile võimaldas.”

Lily heitis pilgu märkmikule, mis suletuna minu käes oli. Ma polnud midagi üles kirjutanud. Ehk oli asi närvides või olid Lily isiklikud mälestused nagu mündid, mis olid kogemata maha kukkunud. Erinevalt tema isast ei suutnud mina neid üles korjata, kuni ta minust vaid mõne sammu kaugusel seisis. See oleks varastamine.

„Kas te midagi sellist otsitegi?” küsis Lily.

„Kuidas?”

„Tsitaat.”

„Jah, see on suurepärase.” Ma kritseldasin, et järele jõuda.

„Seda ma arvasin. Lähedus – me kõik otsime seda.”

Ta silmitses mind taas ainiti, sel korral sihtides mu riideid. Ma olin särgi ostnud mitme aasta eest Cambridge'i odavkauplusest ning olin sel hommikul ise püksid ja särgi triikinud. Tulemuseks olid tugevad sissepressitud kortsud, mis oli hullem sellest, kui oleksin lasknud kuivatil riietega toimetada.

„Kuidas see võimalik on, et ajaleht lubab oma reporteritel riietuda, nagu oleks neil selja taga pikk öö liigse alkoholitarbimisega?”

Lily oli riietunud üleni pruuni – sviiter, põlvedeni seelik ja kahetollise kontsaga kingad. Kuid isegi ühevärvilise ja lihtsana õhkas see riietus raha järele. Selline kooslus tõi silme ette käpukil Pariisi rätsepa, nõelad hammaste vahel. Ainus silmatorkav ese riietuse juures oli hinnaline elevantiluust kaelakee.